

Valentina Morelli

# De moord in het klooster

Deel 1 in de serie *La Dolce Vita*

De Fontein

## Hoofdstuk 1

‘*Che merda!* Bij deze hitte stuur je zelfs een ezel zijn stal niet uit!’ Zuster Maria Alessia vloekte en deed niet eens moeite om zich in te houden voor abdis Maria Filomena. Ook niet toen deze haar eerst een strenge blik toewierp en vervolgens wortelloof in haar gezicht gooide om haar eindelijk te kalmeren.

Maria Isabella grijsde – hoewel ook haar botten pijn deden en ze het gevoel had dat haar rug zou breken van het wieden en oogsten van de overrijpe tomaten. Bovendien zweette ook zij in haar dichtgeweven habijt in het zweet haars aanschijns.

De zon van het Toscaanse voorjaar was genadeloos. Met name rond het middaguur, als zelfs de spaarzame schaduw van de olijfbomen wegviel en de zusters bij hun werk in de tuin volledig onbeschut waren. Zuchtend wierp Maria Isabella een blik op haar linkerpols... en ze zag niets. Natuurlijk, haar horloge had ze in haar cel op jaar nachtkastje laten liggen, naast de stukgelezen bijbel, die ze nog van haar grootmoeder had gekregen bij haar eerste communie. Het was een heel bijzonder boek. Niet kostbaar in de letterlijke zin van het woord, maar voor haar van onschatbare waarde, een erfstuk van de oma naar wie ze vernoemd was: Maria Estrella. Zij was een trotse vrouw geweest die nooit een andere mening voor de hare had laten gelden. En ze had het zich niet laten afnemen haar deze bijbel cadeau te geven bij haar heilige communie.

Isabella wist dit geschenk bijzonder te waarderen. En dat niet alleen vanwege de tien biljetten van vijftigduizend lire die haar oma tussen de bladzijden had verstopt en die als een geldregen op Isabella waren neergedaald toen ze het boek verkeerdom boven haar hoofd had gehouden.

Deze bijbel was een familie-erfstuk, al vijf generaties lang.

Isabella hield ook zo van dit oude, in matzwart leer gebonden boekje, met de zo duur uitzierende, met goud versierde randen, omdat dit geschenk haar in haar geloof had gesterkt. Niet dat dat nodig was geweest. Het geloof in God was altijd al in Isabella verankerd geweest. De berusting om het juiste pad te volgen was door dit geschenk gekomen, of eigenlijk door de inhoud ervan. Als jong meisje had ze al geweten wat het lot voor haar in petto had. Haar toekomst stond tussen de leren kaften van dit boek geschreven. Er was nooit een alternatief, nooit een ander levensplan.

Daaraan kon ook deze – moge God haar vergeven – verduivelde hitte niets veranderen. Het was stom dat ze niet wist hoelang het nog duurde voor hun welverdiende middagpauze begon.

Ze kon de koolstamppot van zuster Maria Hildegard, die zo heerlijk naar tijm en verse knoflook geurde, al ruiken. Haar maag wilde niet ophouden met knorren. Ook tegen een glaasje chianti uit eigen teelt zou ze geen nee zeggen. Wie hard werkte, mocht ook wijn drinken. Daar waren alle zusters het over eens.

Ze wiste het zweet van haar voorhoofd en keek naar de hemel. Ze moest haar ogen dichtknijpen tegen de zon.

Maria Isabella was er redelijk goed in zich aan de stand van de zon te oriënteren. Dat had ze geleerd bij de *scautismi*, de padvindsters. Volgens haar inschatting was het middaguur allang voorbij.

Waarom luidden de klokken niet?

‘Hoe laat is het eigenlijk?’ vroeg ze aan zuster Alessia, die naast haar hurkte. Zij had vanwege haar lichaamsgewicht nog meer te lijden van dit inspannende werk bij deze warmte. De abdis was streng en eiste van iedereen hetzelfde. Zelfs de oudste onder hen, zuster Immacolata, werd nog een bezem in de hand gedrukt om het bestrate torenplein te vegen. In het klooster was altijd wel iets te vegen. Onophoudelijk blies de wind het zand van het strand door de lucht, droeg dat vele kilometers met zich mee naar de kloostermuren, waar het in een dun stoflaagje neerdaalde – voor zover dat werd toegelaten. Het zand heeft een eigen wil, zei de abdis altijd. Isabella vond eerder dat de abdis zelf een eigen wil had.

‘Waarom?’ Zuster Alessia keek mismoedig op. ‘Ben je al moe dan? Er wordt gewerkt tot de klokken luiden.’

Isabella knikte. Ze kende de regels heus wel, maar ze hield zich in. ‘Ze luiden alleen niet.’

‘Omdat het nog geen twaalf uur is.’ De abdis mengde zich in het gesprek en rukte een dikke pol paardenbloemen uit de grond.

‘Controleer het!’ riep Isabella tegen de abdis, die haar verbaasd aankeek. Maria Filomena was niet gewend dat iemand haar zei wat ze moest doen. Niettemin bracht ze haar linkerarm omhoog en keek ze met grote ogen naar haar horloge en vervolgens naar Isabella. Langzaam richtte ze haar blik nogmaals op haar klokje. Eerst ongelovig en toen geërgerd.

‘Hoe laat is het?’ drong Isabella aan.

‘Net halfeen.’

Een voor een stopten de zusters met hun werk en ze wierpen elkaar vragende blikken toe.

‘Maar...’ zei er een.

‘Ik vond het al zo lang duren,’ mompelde een ander.

Gelijktijdig draaiden ze hun hoofd langzaam in de richting van de vierkante klokkentoren, die trots boven hen uitrees. Trots en zwijgend. Vooral zwijgend.

‘Wie had er dienst?’ De abdis had een verwijtende toon in haar stem.

‘Zuster Maria,’ zei Maria Alessia meteen.

‘Welke Maria?’ Maria Filomena zuchtte mismoedig. Met samengeknepen ogen keek ze naar Maria Alessia. Haar irritatie was niet aan haar te wijten. Het toeval wilde dat de helft van de zusters Marie heette. Het was de heiligste naam die je een meisje kon geven. Of die je jezelf kon geven, zoals gebruikelijk was bij veel zusters die in het klooster intraden. Steeds terugkerende verwisselingen waren dus aan de orde van de dag, wat de abdis ertoe had gebracht om de eerste naam steeds meer achterwege te laten en haar medezusters bij hun tweede naam aan te spreken.

‘Maria Raffaella,’ antwoordde Maria Alessia zachtjes.

‘Natuurlijk,’ liet de abdis zich ontvallen. ‘Die heeft vast weer te veel grappa gedronken. Iedereen weet toch dat het een zonde is om voor de middagrust te drinken.’

Een van de zusters sloeg een kruis.

Voor zover Isabella zich kon herinneren, stond daar niets over in de Bijbel. Niet in het Oude en niet in het Nieuwe Testament. Ze ging er niet op in, maar rechtte haar rug en zette haar handen in haar zij.

‘Ik ga eens kijken,’ zei ze tegen de anderen. ‘Misschien zijn er problemen met het koord.’

Instemmend gemompel.

Het kwam nu en dan voor dat het klokkentouw ergens aan bleef hangen en dat er daarom niet kon worden geluid. In zo’n geval kon een helpende hand geen kwaad.

De weg naar de drieënveertig meter hoge klokkentoren ging door de met groenten- en kruidenbedden beplante binnentuin, langs de kippenstallen, waaruit een opgewekt gekakel klonk, omdat de dieren dachten dat er iets te eten aankwam. Voor de gevederde vrienden stonden vrouwen in zwart-wit habijt gelijk aan voer. Soms benijdde Maria de dieren vanwege hun eenvoudige bestaan. Ze hoefden geen onkruid te wieden of erover na te denken of ze voor het middagmaal wel of niet wijn mochten drinken.

Toen ze de hoek van de stallen omging, viel haar oog op de door arcaden omgeven stenen bank die in de schaduw van de klokkentoren stond.

Op de bank zat Immacolata. Ze zat ineengedoken, met naast zich de rijsbezem, waarmee ze vanochtend uit de alziende blik van de abdis was weggeslopen.

Isabella keek bezorgd naar haar. De oude vrouw bewoog zich niet. Isabella liep voorzichtig naar haar toe en schudde haar even. Eerst voorzichtig. Toen er geen reactie kwam, iets steviger. Zuster Immacolata viel gewoon om.

‘Alsjeblieft niet!’ hoorde Isabella zichzelf zeggen. Ze hield van schrik haar adem in en hoorde toen een diep snurken weerklinken.

Zo luid dat de borst van de oude vrouw bij elke ademstoot trilde.

Opgelucht deed Isabella een stap dichterbij en ze keek haar in het door rimpels doortrokken gezicht. Ze overwoog even haar te wekken, maar besloot toen het niet te doen. Zoals ze daar zat, met haar kin op haar borst, had ze bijna iets kinderlijks. Wie kon er nu boos op haar zijn dat ze een keer haar plicht verzaakte?

Voorzichtig tilde Isabella Immacolata’s linkerarm uit de zon en ze legde hem in haar schoot, zodat hij niet in de zon zou verbranden.

Het betekende wel dat het vegen van de binnenplaats op haar zou neerkomen, als ze niet wilde dat de oude non problemen met de abdis zou krijgen.

Eerst moest ze zich echter met de klok bezighouden. Ze vermoedde dat zuster Raffaella in de toren probeerde de boel los te krijgen, en daarom liep ze verder in die richting. Ze was zelfs blij, want ze hield van deze plek. Door de hoogte van de toren kon ze dichterbij God komen.

Natuurlijk was God altijd bij haar, maar daarboven nog iets dichterbij.

Als het niet zo warm was geweest, had ze de gelegenheid aangegrepen om helemaal naar boven te klimmen. Vanaf het platform van de torenspits had je een adembenemend uitzicht, ver over de terracottakleurige daken van San Commaditá, over de zich voortslingerende Serchio tot het bijna onnatuurlijk aandoende azuurblauw van de Ligurische Zee. Aan de andere kant golfde een eindeloos aandoend aantal heuvels tot aan de horizon, overdekt door wijngaarden en olijfgaarden, die voor een groot deel van het klooster waren.

Ze was al heel lang niet meer aan het strand geweest en nam zich voor om dit verzuim zo snel mogelijk in te halen. Wat was het leven tenslotte waard als je niet genoot van de wonderen van deze wereld?

Met opgestroopte rok stapte ze op de klokkentoren af. Ze had drie passen gezet, toen ze weer bleef staan. Er was iets wat haar aandacht trok. Een schaduw op de grond. Nee, geen

schaduw. Een gestalte. Zuster Isabella kon het eerst niet thuisbrengen. Alsof iemand achteloos een berg kleren had neergeworpen. Toen zag ze haar fout in. Het was geen berg kleren. Het was een mens.

Ze probeerde te begrijpen wat ze zag terwijl ze dichterbij kwam. Toen wist ze eindelijk wat het was. Of liever gezegd wie.

Ze zag Raffaëla voor zich op de stenen liggen, haar rechterbeen en haar nek in een ongewone hoek verdraaid. Haar ogen stonden open en het leek alsof ze haar klagend aankeek. Voorheen hadden deze ogen vol leven en glans gestraald. Nu waren ze dof en leeg.

Het gezicht leek een vertrokken masker.

Het was niet de eerste keer dat Isabella door een dode was aangestaard, maar ze zou er nooit aan wennen.

Lees verder in *De moord in het klooster*

Dit is het eerste deel in de serie *La dolce vita*.

Oorspronkelijke titel *Kloster, Mord und Dolce Vita – Tod zur Mittagsstunde*

Oorspronkelijke uitgeverij, het e-book-imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V.,

Amsterdam, [www.lindakohn.nl](http://www.lindakohn.nl)

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the

Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Digna van de Kerken

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie © Graphik Design Wilhelm

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN e-book 978 90 261 5968 8

ISBN luisterboek 978 90 261 5969 5

NUR 331

[www.uitgeverijdefontein.nl](http://www.uitgeverijdefontein.nl)

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.